

Раде Милосављевић

**КАД МИСЛИ НАВИРУ
И НА ЈАВИ И У СЛУ**

У ДВЕ КЊИГЕ

Раде Милосављевић
КАД МИСЛИ НАВИРУ
и на јави и у сну

Прво издање

Издавач

„Мирослав“
Бул. маршала Толбухина 15
11070 Београд

Библиотека „Огледало србско“

За издавача

Мирослава Петровић

Уредник

Александар Аврамовић

Рецензенти

Бајо Џаковић
Дејан Богојевић
Мирослав Димитријевић
Миљурко Вукадиновић
Иван Лаловић

*Насловна страна
и илустрације*

Љиљана Кртинић

*Дизајн корице прве
књије и прелом*

Зоран Јевремовић

Лектор

Љубица Јовановић

Тираж

1000

Штампано

2019/7528

Штампа

Dinex, Београд

ПРЕДГОВОР

Најмању књигу на свету, која се може читати, направио је турски писац Умит Јашар Исикан. Он је, 2017. године, на сајму у Измиру, представио своје дело: „Туга након љубави“, чије су димензије 8 пута 4 милиметра, тежине 0,23 грама. У њој се налази 96 страница, док је величина слова свега 0.3 милиметра. Штампана је страницу по страницу и повезана уз помоћ пинцете.

Он је годину дана раније урадио књигу димензија 9 пута 12 милиметара, тешку 0,75 грама, којом се уписао у Гинисову књигу рекорда.

Овом занимљивошћу представљам читаоцу вредан стваралачки књижевни напор у знаку НАНО форме и то две књиге у једној, под заједничким насловом и у оригиналном па-

ковању. Прва је објављена 2018. године и лепо примљена у читалачкој фамилији. Но, формат ове дводелне књиге је само визуелни подстрек да се зарони међу њене корице где нас чека богата трпеза речи уплетених у мале букете снажних мириса, порука и поука, изниклих из богатог животног искуства и прецизних књижевних опсервација. У другом, премијерном делу ове књиге преовлађују афоризми, али их у артикулисану целину увезују дубоко емотивни, понекад опори записи о љубави и из љубави и животу у целини.

НАНО израз овде није само у форми, у краткоћи написаног, већ сеже до изворног значења ове грчке речи. Овде се говори о друштвеном низу, моралним кепецима и патуљцима који творе све видљивију и опаснију наносомију, која поништа-

ва елементарне људске и друштвене вредности, основна људска права и својом агресивношћу угрожава и елементарну егзистенцију огромне већине часних људи. Аутор је згрожен над селецијством све богатије и бахатије мањине те позива на оштар отпор, зарад будућности. Метафора његовог виђења света и људског друштва су нанотехнологије, наука која ће из физичких, хемијских и биолошких особина молекула и атомских честица стварати материјално благостање за све људе без обзира на њихова лична својства.

О литерарним и осталим вредностима овог штива на крају прве књиге наћи ћете надахнута и тачна казивања уважених књижевника Баја Џаковића, Мирослава Димитријевића и Дејана Богојевића. Највећи део записаног односи се и на другу

књигу, јер она и у тематском и у жанровском и стилском погледу представља природни наставак. А ја нећу пропустити ову прилику да истакнем плиму свеколике љубави која племенито испуњава наредне странице, што ће, сигуран сам, остати неугасиви мотив пишчев да и даље изгара у књижевном трагању и стварању, на радост пријатеља књижевности.

У томе је добио снажну подршку и подстицаје и од рецензената друге књиге. Иван Лаловић, Миљурко Вукадиновић и, још једном – Мирослав Димитријевић су, практично, исписали наставак и епилог ове читанке „Божјих Шапата”.

У животном и стваралачком искуству нашег Аутора ромори непресушни извор, те ће се он заувек држати поруке неумрлог Бранка Миљковића:

„Узмите шаку свежег пепела или било чега што је прошло и видећете да је то још увек ватра или да то може бити.“

А сада, придружимо пламен радости читања прошлим и будућим војницима најплеменитије армије - љубитеља и стваралаца књижевности.

Београд, априла 2019.
Александар Аврамовић

РАДЕ МИЛОСАВЉЕВИЋ

КАД МИСЛИ НАВ ИРУ

И на јави и у сну

УВОД

За оне који се први пут сусрећу са оваквом формом писане речи, осећам потребу да напишем неколико речи, као увод.

Шта је кратка прича?

Данас је онима који прате „новине“ у књижевности познато да су се и наши писци огледали у писању такозваних једноредних, дворедних или троредних прича... Али, некада то није било тако. Једноставно их није било. Постоји, међутим, легенда која каже да се млади Ернест Хемингвеј, нашавши се у друштву писаца, опкладио да ће написати причу у само шест речи. Нису му веровали, рекавши да је то немогуће, али су прихватили да за опкладу уложе по десет долара. Млади Хемингвеј је узео салвету, на њој напи-

сао шест речи, а затим додао колеги који је седео најближе. Није желео да сам прочита наглас већ да то сви учине у себи и увере се сами. Папир је кружио од једног до другог и сви су потврдили да је то заиста могуће, а да то буде апсолутно довољно.

Њен садржај је био: „На продају. Ципелице за бебу. Неношене“. А њено тумачење и наставак оставља „милион“ могућности.

За порекло настанка афоризма као кратке форме требало би ми мало више простора, али ћу ја овде само напоменути да кратка прича по дужини (с)личи афоризму, али и радијској вести. У сва три случаја треба направити целину са што мање речи, а да остави утисак, саопшти све и буде памтљива. Из све три форме, наравно, свако може да развије

причу до „романа“, а да ни једна не буде као она друга.

Ако је Хемингвејева књижевна минијатура настала пре готово сто година, данас се њихово ново рађање везује за *нано*технолојију (молекуларни ниво). Дакле, нешто што мање.

Зато и ти, драги читаоче, код сваке моје кратке приче, које следе, измаштај наставак онако како га Ти видиш или покушај да и сам напишеш своју.

A handwritten signature in black ink, reading "Darko Kinosarović". The signature is written in a cursive, flowing style.

Аутор

ИДУ ДАНИ

Низ...

уз...

горе...

доле...

доле...

горе...

Живот!

ПОНАВЉАЧ

Јурим, журим, трчим, бежим!
Па, опет исто!
Докле, бре???

ИСТИНА

Моји снови, њени снови: наши
снови. Лаж!

ЉУБАВ

Љубав! Постоји ли то још!?

ВРТЕШКА

Хоћу-нећу, хоћу. Сад она неће!

У РАСКОРАКУ

Има нешто у њој! Ал' ја не видим.
Бежим што даље.

АЛХЕМИЈА

Где су оне? А где смо ми?
Миљама далеко!
Ал' сусрет неизбежан!

ПРЕВАРА

Љуби она. Љубим и ја.
Превара у ваздуху!

ЉУБАВ ИЛИ СЕКС

„И ништа неће душу да зањише“...
осим тебе у мени и мене у теби!
Куда ми то идемо?

ОВАН

Мислио сам да сам јој узео
невиност, а она ће:
ти си ми други, часна реч!

А ТЕК СМО СЕ СРЕЛИ

Идем. И дођем. Идем. И не дођем.
Крај. Кад пре?

КО ЈЕ КРИВ

Можда је могло другачије.
Можда и није?
Судбина или ја? Кога то брига?

ЈЕЗИК

Шаци, куда ћеш? Да знаш,
нема гешенка!

БУДУЋНОСТ ЈЕ СТИГЛА

Људи су постали роботи.
А роботи, људи!
Нова Библија у настајању?

СТАДО

Неко нас тешко зајебао,
па пустио да блејимо.
Једно стадо, мање-више!

ЈЕДИНСТВО СУПРОТНОСТИ

Били смо као једно. Она овде,
ја тамо. Она тамо, ја овде.
Јединство супротности.
Сад смо само супротности.

РОБА

Рекла је да ме воли, па порекла.
Потрошна роба!

ПРАВИЛА

Златно је правило да нема правила.
Поготово код жена. Ако схватиш
на време, спасен си!

ЗАКАСНИО НА ВРЕМЕ

Намерно сам закаснио да видим
да ли ме воли. Кад, она већ нашла
другог. Сад би да се врати!
Бог ме спасио!

(НЕ)ИСКРЕНОСТ

Кад сам је први пут пољубио,
плакала је. Кад је одлазила, плакала
је. Никад не знаш кад је искрена!

НА МОЈ РАЧУН

Причао ми је деда како је некад било. Нисам га слушао. Зато сада плаћам грешке.

НЕШТО И НИШТА

Није све у новцу.
Нешто је и у БМВ-у.
Па шта је онда у мени?

ПРОМЕНА ПО ВРЕМЕНИМА

Ја сам волео, ја волим, ја ћу волети!
Кога, када, где, зашто, како?
Вест на помолу.

ЛЕПОТА ЈЕ ВАРЉИВА

„Била је тако лијепа“.
Срећом, нисам поверовао песми.
Свако на своју страну!

НЕ ЖУРИ

Не наседај док музика свира јер,
све је много лепше у мраку.
А сутра је тек један од нових дана.

КРВ ЈЕ ПРОЛИВЕНА

Она мени, ја њој. И чаша је
полетела. На моју главу. Нисам се
бранио јер би ме оптужили да сам
силеџија. Зато сада крварим.

МИСЛИТИ ИЛ' НЕ МИСЛИТИ...

Кад сам се родио, нисам мислио.
Кад сам почео да мислим,
погрешио сам. Сад плаћам грешке!

ОБЕЋАЊА, ОБЕЋАЊА

Нова је година. Која?
Не знам, тако кажу.
Мало-мало па зезају са обећањима!

ПОЈАМ

Љубав и девојка. Добро.
Љубав и жена.
Е, то не иде. Шта сам хтео с тим?
Немам појам!

НИКАКО ДА (СЕ) НАУЧИМО

Кажу да и пишање може
да буде срање!
Па зашто онда стално серемо,
ако је то исто?

ДИЈАЛЕКТИЧКА ВРТЕШКА

Неки су хтели, ал' нису могли. Неки
су могли, ал' нису хтели. А онда
дошли неки трећи и ј....и нам мајку.

ОДБРОЈАВАЊЕ

„О(п)стајте овде, јер сунце туђег
неба“... Од кад су поезију избацили
из уџбеника почели смо на прсте да
се пребројавамо!

(НЕ)РАДНА СНАГА

Неко нам одавно сместио.
Од тад га тражимо, зато нико нема
времена да ради.
Б е е е е е.

ПСИ ЛАЈУ...

Пас лаје, ветар носи! А нама све
дражи они који не затварају уста!
ЗаПУШИћуТЕвам... ја одлазим!

ЗНАЊЕ

Није ствар да верујеш или
не верујеш!
Ствар је да знаш.

(ШТА) ЗАШТО

Зашто?! Шта зашто?

Ма, ја то онако.

МНОГО ЈЕ РУПА

Лако је било цару Тројану да се повери рупи. Сад је толико рупа да не знам смем ли да се распричам.

И ОПЕТ РУПА

Рупа, рупа, рупа, па опет, рупа,
рупа, рупа.

У рупу ћемо сви! Ето спасења.

ХРАБРОСТ

Били смо млади и храбри,
а сад дошла „демократија“!

ОНИ И МИ

И овде и онде, и тамо и амо: Они.
Све мање места за нас.

ЗАДУЖБИНАР

То је моје. Није више. Платио
сам. Виши интерес! Бар ми нешто
надокнадите. Хтели смо, али си ти
одлучио да поклониш. Потпиши!

ВИРУСНИ СНОВИ

Сањао сам да смо постали Аустрија.
Ма каква Аустрија. Шведска!
Ујутру ми је лекар рекао да сам
добрио неки вирусни грип...
Сад не смем да заспим.

У ЈЕДНОМ ПРАВЦУ

Да ли су нас лагали кад смо учили
да постоје четири стране света?
Сви купују карту у једном правцу.

СТРАХ

Возим, возим, возим.
Никако да стигнем.
Земља је округла.
Нећу ваљда опет овде!

ШТА ЋЕМО САД?

Снег пада да покрије наша срања,
а не брег.
Ал' ни снега нема више.

МУШКО

Буди мушко! И онда?
Ћути! Чућете.

ШТА САД?

Робовласништво сам прескочио.
За романтизам и ренесансу сам
закаснио. Шта ли ће сада да буде?

ПРИЈАТЕЉСТВО

Били смо пријатељи, па нисмо.
Она се умешала.

СОМ

Волела ме више него себе.
Веровао сам јој.
Сом. Сом. Сом!

СВЕ РАСТЕ, МИ (ПРО)ПАДАМО

Динар расте, ал' расту и цене.
Неко нас зајебава!

ДУПЛО ГОЛО

Видиш ли што и ја? Да.
Ја не видим ништа.

БИГАМИЈА

Ти си жена мог живота. Ћути!
Још јој неко данас то рекао.
А ја сам веровао у моногамију.

ЦРНО – БЕЛО

Није све тако црно, нешто је и бело.
Шта, на крају смо тунела.

РЕЦИ МИ, РЕЦИ

Нема више ни Черчила,
ни Стаљина, ни Лењина.
А кога има?
Не смем да ти кажем.

ОВНОВИ

Ован је настао кад и Адам.
Тако кажу.
Сад знам зашто је данас оволико
овнова.

СаВЕТ

Био сам јуче тамо. Где?
Заборавио сам.
Па зашто ми онда причаш?
Да не одеш и ти.

КАД' ЋЕ?

Јутро, вече. Јутро, вече.
Дан за даном. А они се не скидају.
Да ли да разбијем телевизор?

НЕ заПЕВАЈ

Лепо ми је! Зато певам.
Ђути, узеће те под своје.

ОНА ИЛИ РОГ

Она лаже, она лаже, она лаже.
Рог не лаже.
Коме да верујем?

ЗБОГ СЦЕНАРИЈА

Блато, свуда око нас. А асфалт?
Кад заврше филм. Мало сутра.

ШТА САМ?

Нисам ја ован... ал' не могу да
будем ни овца!

НЕМА РАЗЛИКЕ

Бик. Ован. Магарац. Која разлика?

САЗРЕВАЊЕ

Све је ово наше, шапуће ми тихо...

Осим куће.

И злата. И аута.

И телевизора, дере се на сав глас.

А моје? Имаш децу.

Ал' они су сада своји људи.

Па морали су да порасту.

Одрасти и ти.

НАНОГИЦА

Некима дају наногицу. Зашто?

На Марс и овако не могу.

СПРДЊА

Зашто се спрдају са нама? То је по сценарију. Чијем? Њиховом!

ЧЛАНСКА КАРТА

Између да будем нешто или ништа је чланска карта *библиотеке*.
Одабрао сам ово друго.

ТЕОРИЈА РЕЛАТИВИТЕТА

Срели смо се, погледали, пољубили, уздисали. Све у једном дану. Која је разлика између једног дана и десет година? Све је релативно. Само су оне истина.

МАГАРАЦ

Био сам заљубљен до ушију, ал'
нисам имао храбрости... отад је
45... Знаш ли колико сам била
заљубљена у тебе?

Магарац, промрљао сам.

– Шта си рекао?

– Ништа. Ја онако.

ВРТЕШКА

Волети не значи имати. Имати не
значи волети. Вртешка живота.

НА ВРЕМЕ

Пожурио сам не би ли је изненадио.
Затекао сам је како се још љуби са
другим. Стигао сам на време.

ДВЕ

Почео сам да се присећам
колико их је било...

Ал' се прisetих женске логике:

џи си ми друџи, часна реч.

Схватих на време да сам и ја имао
само две: Њу пре Ње. Не чачкај!

БАТИНА

Ако батина има два краја, зашто ја
увек извучем дебљи крај?

СРЕЋА

Изговорих Њено име док сам
био на Њој.

Срећом, није ме чула.

Свашта би било.

ИМЕНА

Гордане, Марије, Милене,
Магдалене, Љубице, Данијеле,
Драгане, Душице... „Д“ као доста.
Нећеш ваљда целу азбуку?
Нећу.

БУДУЋНОСТ

Између прошлости и садашњости је
будућност. Како то? Па и будућност
је прошлост.

ЈЕЗИК

Ти си плусквамперфекат, а ја
презент. А футур? Нема футур.
Причај српски. Нећу, разумеће.
Па нису они толико глупи.
Нисам ни ја.

ХОП

Прво скочи, па реци ХОП.
Није више модерно.
Сад прАво у скупштину!

ЗАСТУПНИК

Кога ти заступаш? Тебе.
Пређи мало на њега.
Ти си последњи.

СНЕГ ЈЕ...

Лето, јесен, зима, пролеће... лето,
јесен, зима, пролеће...
Промени мало!
Снег је опет Снежана.
Нисам ја Снежана.
Нисам ни мислио на тебе!

ОКЛАГИЈА

Чему служи оклагија? За гибаницу.
А ја мислила у у у, о о о, ах ах ах...
Рерна се већ загрејала.

БИЛО ЈЕДНОМ...

Било једном... на брдовитом
Балкану.
Било, ал' неће више да се дигне.
Шта?
Кука и мотика. А ја мислила...

НАЈКРАЋА ПРИЧА

Најкраћа прича. Па причај.
Већ сам испричао.

ЈЕДНО, ИЛИ ДРУГО

... И љубав... и секс... Не може...
Изабери шта ћеш!

КАМЕН ИЛИ ХЛЕБ

Ко тебе каменом и ти њега...
каменом.
Не, него ћу хлебом.

СРЕЋА

Пустио сам је да оде. Што?
Да нађе другу будалу.
Ех, како си ти срећан.

ДЕЦА

Полако, разбудићеш децу.
Коју децу, они већ одлепршали.
Како време пролази!

СЕЋАЊЕ

Сећам се... Чега?
Шта чега... не сећам се.

БРЗ(ИНА)

Полако... Нисам ни почео...
А већ си завршио!

САМОГЛАСНИЦИ

Пусти ме мало... Нећу...
Вриштаћу... а а а, е е е, и и и, о о о,
у у у у у... још, још, још! Нема више,
ово је српски.
А ја ми-сли-ла француски.

ОПЕТ

Време је. Зашта? За снег.
А ја мислио за секс. Опет... само
ти спавај. Не могу. Онда иди се
грудвај. Ал'нема снега...

ГОДИНЕ

Колико имаш? Шта? Па, година.
Шта си ме питао?

ПРСТ

Добро, само се зезам.
Па промени мало.
Шта да променим? Па прст.
Па није то прст.

СНОВИ

Сањам Рим. Спавај, јеб'о те Рим.
Па то, ја тамо с неком...

ЛЕТ

Летим, летим, летим. Где сам? Доле
Земља, горе Месец, па обрнуто. Не
знам. Бестежинско стање. Она горе,
ја доле. Она доле, ја горе. Зора ми
је однела.

НЕБЕСКИ НАРОД

Серби горе, Серби доле. Ко је онда небески народ? Ми, Они, Ми или Они. Нестајемо!

ДУША

Душа ми је тамо сСаЊом.
Поред Ње. У Њој.
А тело овде замире.

Л-А-Ж-Е-Ш

Не лажи! Не лажем. Лажеш!
Не лажем.
Лажеш, видела сам те! НЕ ЛАЖЕМ.
Л-а-ж-еш! Лажем. Шта сам рекла!
Све се понавља.

Су-Ма-Т-Ра

С као Она. М као Она. Т као Она.
Р као Она.
А после њих? Ништа!
За'ебан овај живот.

ПОШТАРКА

Пошао сам у пошту, завршио сам
у Њој.
СТИГАО МИ ПОКЛОН.

ВОЗ/ВЛАК

Воз вози. И влак вози. Прешао сам
све границе због Ње. Њој језик није
сметао.

СВЕ ЈЕ МОКРО

Јутро. Ми у кревету. Подне.
Ми у кревету. Вече. Ми у кревету.
Мокра постељина. Све је мокро.
Пада киша. И ноћ је мокра. Зора
је... Који је дан? Неки јесте. Ал' ја
нисам. Закукурикао је петао...

ОНА И ЗОНА

Јутрос је хтела. А ти? И ја. Па јесте
ли? Нисмо. Што? Нисмо у истој
временској зони.

ПОСАО

Шта радиш? Ништа. Што не радиш
нешто? Па радим. Шта? Ништа.
Који ти је то посао?
Пазим шта ти радиш!

ЗНА ЗНАЊЕ

Опа! Шта опа?

Купио си цип седмицу.

Нисам, то је женин ауто. А кућа?

И кућа. А твоје? ОНА.

БРЕГ

Ставио сам полако руку на брег.

Који? Њен.

А Она. Била заузета обелиском. И?

Шта и – и почетак и крај.

ТРЕНУТАК ВЕЧНОСТИ

Из светлости си дошла,

у светлост отишла.

Између, ти и ја, сведоци

бесконачности.

ВЕЧНОСТ У ТЕНУТКУ

Гледаш ме... Гледам те... Дођи...
Долазим... Додирујеш ме...
Додирујем те... Понирем све
дубље... Пониремо обоје...
Само наша срца и музика свемира.

ТРЕНУЦИ У ВРЕМЕНУ

Копривнички Иванец... 1969.
Она... Ан... учитељица... пише...
носталгија и твоја писма као лек...
опрости... плачем... много пуса и...
маратонски пољубац... чекам те...

МОЈ БРКО

Хладно је. Хладно је у соби, око
срца. Око душе плесан јесењи.
Имам ос(ј)ећај да су ме сви
заборавили... Добила сам в(иј)ест
да си обријао бркове. Ниси ваљда...
а мислила сам ти их почупат(и)...
пусица...

ОДОЗДО НА ГОРЕ

Љубим те...
Нећу те заборавити никад,
не покушавам,
нити могу...
... Доћи ћу...
... Не могу отићи а да не будем
с тобом...

(ЧЕХО)СЛОВАЧКА

Очекујем те... Имам трему због сусрета... долази коначно време нашег првог састанка... Планирам да ти покажем Праг или наше „гори Татри“ ...

Много се радујем... Катка...

„СЛОБОДНА“ ЗЕМЉА

Колико се радујем твом новом писму... али зашто толико после претходног... жао ти Чехословачке... да видиш где и како живим... зашто тек у септембру... и ја сам заволела Југославију.

„СВЕ“ И СРЕЋА

... Имам све, али нисам срећна...
једина ми је жеља... овде никада
нећу волети... Дала сам себи реч,
удаћу се само у Југославији... Већ
три године не могу тамо... знаш и...
Радујем се што си још слободан...
Твоја...

ДРАГИ МОЈ...

Прошле су још три године... осам
од... да ли се још сећаш девојчице
из... која воли твоју земљу... моје
срце је тамо... стално мислим на
„тог“ мог пријатеља...

СУНЦЕ СА ЈУГА

Коначно... долазим... да ли смем да те посетим...???

РАЗГЛЕДНИЦА

Како сам се обрадовала...
Разгледница из Истанбула... Жеља да ме видиш... Моје срце... Зашто... после толико година...

ПУПОЉАК СЕ РАСЦВЕТАО

... О себи ми пиши... све ново...
Нисам више млада... 25... Како сада изгледаш... Нисам (више) сама... сусрет би ме обрадовао... пиши кад долазиш... брак не може да избрише такво пријатељство...

ГЕОГРАФИЈА

Ни Југославије... Ни Чехословачке...
Ни...?
Само сећања...

БЕЗ РЕЧИ

Ушла је тихо... сагнула се над мојом
постељом и пољубила... Почетак...
Није говорила ни када смо се
растајали... без пољупца...

КАД СЕ ДЕЦА ВОЛЕ...

Почетак новембра... Снежило је као
да је јануар... Наш први састанак...
Бела постеља... престали смо да се
љубимо тек кад је почело да се топи
испод нас.

САВЕСТ

Од када смо се растали долази ми само у снове... Савест или кајање... Сада је свеједно.

ОРИЈЕНТ ЕКСРПЕС

Београд... воз... улазим... У купеу она и ја... Барбара, ДДР... Их бин Р... Клац... клац... друс... друс... ух, ај, ух, ај... ах, ах, ах... Остало допишите сами...

ПРЕ МОБИЛНИХ

Она и ја... Биоскоп... шта се давало? Не знам.
Како не знаш, у шта сте гледали?
Једно у друго...

САМО БОГ

Путујем... путујем... путујем, па
опет, путујем... путујем... путујем...
Докле? Не знам. Па ко зна?
Само Бог!

СМРКЛО СЕ

Неком јутро, неком вече... неком
дан, неком ноћ... На кога мислиш...
На Јапанце и Балканце...

КАЈАЊЕ

Није имао намеру... Сад се каје...
А она?
Чува бебу...

КОД КОГА ЈЕ ПАДОБРАН

Били смо на планини... полетели
смо високо...
Сад (још) падамо...

ЉУБАВНИ ШАМАР

Лепа је... лептирићи раде...
штипнем... пипнем... пљас... због
љубави ил' поноса... разбежаше се
лептирићи...

НЕКОЛИКО ГОДИНА КАСНИЈЕ

Плава коса низ леђа... две
зелене јабуке испод мајице...
крв у слепоочницама... лагано
је свлачим... сунце опекло, цури
зној... Еј, о чему размишљаш?
Пресече ме њен глас... Пуста машта...

ПОСЛЕ ИЗВЕСНОГ ВРЕМЕНА

Лежимо... голи као на рођењу...
ватра из Ње... из мене... жар на
уснама... Два нара на мом језику...
спуштам се све ниже... Полако,
молим те...
А о о о о ј... Ух, ух, ух... а о о о о ј...
звезде...

ПРАЗНИК

Смех за столом... Она наспрам
мене... Њена боса нога између
мојих ногу... више не разззззнајем
гласове... трешти музика...

ТРЕНУТАК

Довезла га је до стана... попела се горе... само на кафу... хтела га је поново у себи...

А он чекао другу...

ИЗ ПРОШЛОГ ЖИВОТА

Појавила се изненада... Учинио ми се да се познајемо... као да сам већ љубио њене усне... тихо је и отишла са осмехом и – поново у неком следећем животу... Као да је нешто крила...

(СВЕ)МИР

Моје ја је овде, моје друго ја је на другом крају свемира... равнотежа ума... Када ћемо се срести? Пре или после (касније), свакако...

КАЈАЊЕ

Питао си ме... рекла сам не... Сада често одлазим тамо не би ли те видела... само песма „Један дан живота“ ...

ЈЕДНОГА ДАНА...

Поклањам ти најлепши цвет љубави,
цвет свих пролећа... једнога дана,
ако на мом путу не будеш ти, а ја
пожелим трчати њиме, врати ми
цвет и реци – збогом...
Волим те бескрајно...твоја...

... ЗБОГОМ

Између цвета свих пролећа и
збогом – љубав, бунцање, слепило...
бестежинско стање... и обећања
која се никад неће испунити... Која
је наша права личност: на почетку
или на крају... или ни једна...

ПАМЋЕЊЕ

Од свих девојака које сам волео
најискренијој сам заборавио име...
и пут јој се заметнуо...
Остао је само њен лик да ме
подсећа на мој грех...

ГРАНИЦЕ

Границе (не)знања су бесконачне...
и сваким даном све су веће... само
треба знати своје место, а онда ни
циљ није далеко...

ЧЕКАЋУ ТЕ

Нека ти ток реке (која те односи),
буде водиља (када се умориш), да
би могла да се вратиш!

ЧЕМУ..!

Чему кајање на крају пута...
ћути... можда се у другом животу
другачије заврши...

СУДБИНА

Да се родила раније, била би
ми судбина... овако само сен у
пролазу... непролазности...

ИДУ ДАНИ

Низ...

уз...

горе...

доле...

доле...

горе...

Живот!

ЉИЉАН(А)

*Оїњена Марија је донела Њу,
а Она Јелену и Милоша.
Смисао (мої) живоїша.*

(НЕ)ПРОЖИВЉЕНИ ТРЕНУЦИ

(НЕ)ПРОЖИВЉЕНИ ТРЕНУЦИ

На граници где се завршава Нешто
и почиње Ништа,
сами, мој кофер и ја!
Све моје је у њему.
Како ли је само стало у тако мали
простор?
Све моје куће,
сви моји љубимци, четвороточкаши,
моја најлепша одела, сатови и
машне,
моје књиге и пера?
Моји успеси, дипломе и пехари...
И, колико тога још?
А тек моји најмилији?
Не, то је грешка,
премало је то простора за све моје.
Па ни моје тело ту не може стати!
Али, ја путујем сам,
око мене Нико и Ништа.
Све моје сада припада другоме.

А тело, биће прашина:
земља земљи.
И моје срце, у којем су сви моји,
биће прах.
Па шта је онда у коферу?
Ништа!
Ништа у њему, ништа испред.
Иза не видим.
Нешто је иза мене.
А мој живот?
Где је,
где се сместио, нестао?
У тренуцима,
у тренуцима проживљеним
и непроживљеним.
Глас Бога!
То је све што ти припада.
Тренуци, које си имао, а проћердао,
тренуци од којих си бежао,
тренуци које си олако заборављао,
које си поклањао,
мало ценио,
губио и изнова налазио.

Само је то твоје –
сада имаш вечност да их се сећаш!
Кофер пун тренутака,
крену у Ништа.

ЦИРКУС

Било је то у једној великој земљи, толико великој да се простирала од истока до запада. Та земља је имала више губернија у којима су владали цареви, а над њима је био цар над царевима. Е, у једној од тих губернија, у једном њеном великом селу, одлуче да оснују циркус да би мало засмејавали народ. Јер, дошло је време, закључили су, да народ више није знао шта ће са собом од среће, али му је фалило нешто да би се смејао. И тако дођу на идеју да је циркус најбоља ствар. У том селу имали су једну стару шатру, није била баш најбоља, али је могла да задовољи за прво време а и мислили су да ће за то велико село да буде довољна.

Кмет, то вам је био први човек села, постави потрчка да се брине да циркузанти не претерају. И циркус крену. Али нису очекивали да ће народ толико да навали. Пошто одавно није било циркуса ни у великом селу, ни у највећој губернији, али ни у великој земљи од истока до запада народ је већ прве вечери толико навалио да су се били ко ће пре да дође до карата. И тако из вечери у вече. Зато циркузанти одлуче да сваке вечери по мало мењају програм не би ли што више засмејали народ који је био срећан, али некако није умео да се смеје. А тих вечери баш се смејао, највише некој представи која се, како су записали људи око потрчка, звала „Комарац на језику“. Е, сад, можете да замислите када вас уједу за језик, одебља вам, па ви не да се смејете, него не затварате

уста. И тако из године у годину. Али, потрчко, па кмет, а онда помало и цар забринули су се где ће да сместе толики народ па одлуче да повећају шатру и да је мало уреде како би народ био још срећнији. Међутим, добошар, али није био само један, били су и они са малим добошима, саопшти једнога дана, на велико задовољство срећног народа, да ће да праве нову шатру где ће моћи да се смести више људи и где ће, природно, моћи више да се смеју, да грицају семенке и где ће сви да буду срећни.

Пролазиле су године, долазили су и нови кметови, дошао је и нови потрчко, али од нове шатре није било ништа, чак чинило се неким срећним људима да се и ова постојећа све више смањивала. Уморили су се и циркузанти па је смеха све мање

било. Неки су чак и заплакали. А потрчко са својим помоћницима и добошарима је то објашњавао да је сада народ постао паметнији па му није више до смеха, већ до нечег узвишенијег, јер када је некоме толико добро, причали су, не сме много да се смеје, удариће га фрас, па може, не дај боже и да полуди.

И тако, из године у годину. Нова шатра је одавно заборављена, циркузанти су се мењали, а велика губернија је добила свог цара над царевима који је имао нове поданике, а и кмет је у великом селу добио нову титулу – мали цар. И потрчко је оматорио па је спремао једног малог потрчка да га једног дана када њега више не буде било замени. Добошари више нису били потребни, мали цар више није гледао циркус, а велики цар те велике губерније, по-

што је најзад постао највећи, имао је друге проблеме, јер је народ одавно већ био срећан да више о томе није морао да брине.

Нови циркузанти више нису имали задатак да насмеју народ, јер шта би радили ако, не дај боже, народ стварно полуди од толиког сме-ха. А и народ више није био исти, овом новом народу би било тешко објаснити како да се понаша ако га комарац уједе за језик. Додуше и циркуски програм се променио. Сада се неке тачке зову „Чир на желуцу“, „Мозак упола“, „Жуљ на кажипрсту“, „Групно увлачење у дупе“, „Како се воле две циркузанткиње“, па „Како се воле два циркузанта“. На опште задовољство народа и велики и мали цар су закључили да са циркусом треба упознати и друга села по великој губернији. Пошто

се народ у великом селу толико извештио уместо добошара најбољи из његових редова иду од села до села и причају какав је то циркус у њиховом селу. Стари циркус и даље ради, али ови нови прете да га надмаше. И то без шатре. Оне су превазиђене. Сад су нека нова времена, све се дешава под небеском капом. Једино што остаје је – циркус!

*Колумна у „Српском јеру“,
априла 2018. године;
јрича за неку будућу збирку
сајтира(ња).*

СВЕ ДОК ГОВОРИМ И ПИШЕМ – ПОСТОЈИМ!

Писање кратко кратких прича је ствар тренутка. Све оно што је негде у мозгу записано као ехо прохујалих година одједном жели да изађе из тескобе. Тако су и странице које сте управо прочитали написане у две недеље, пре и после последње Нове године. Али, готово у исто време шест година пре тога, у децембру 2011, настали су следећи редови, да бих у потоњим годинама сасвим заборавио на њих. Испливали су који дан пре него што је ова књига отишла у штампу. Сигурно не случајно. И зато долазе као закључак свих прича:

Човек не жање оно што пожели,
него што засеје.

Од бежања у депресију само је смрт
гора.

Плач понекад добро дође, али ос-
мех увек.

Дођох, видех, победих, али кога још
то интересује.

Бејах срећан са оним што имадох,
али пожелех више. Сад више не знам
да се вратим, а срећа ме напусти.

Киша, магла, мрак усред дана – вре-
ме за радовање, јер после кише...

Знате ону о цврчку и мраву, дуго топло лето је за нама, па се питам где сам ја у тој причи?

Волети значи живети, колико мртваца око мене...

ИЗ РЕЦЕНЗИЈА

ВРХ КРАТКЕ ПРОЗЕ

Књига нано-прозних записа Раде-та Милосављевића „Кад мисли на-виру“ уноси и те како освежење у свеколике токове савремене српске литературе. Аутор на особен начин, минуциозно, попут велемајстора у фудбалу какав је некад био Ед-сон Арантес дос Насцименто Пеле, успева дриблингом духа да нам презентира читав свет у себи и око себе, па и читав Космос. Уз то, Раде Мило-сављевић као рођени велемајстор, то чини и сугестивно и лирски, али и едукативно у једном до три реда, чиме се, као и по наглашеном ефек-тном поентирању, сврстава у сами врх светских краткопричаца или на-но-романсијера.

Нема тог читаоца који ће одустати а да не прочита ово драгоцено штиво у даху од почетка до краја. Баш зато га и препоручујем свима који буду имали привилегију, као што је био случај са мојом маленкошћу, да то и учине.

У славу аутора и Живота.

Живели!

У Јагодини, 2018.
На Светога Саву,

Бајо Цаковић,
књижевник

НАНО РЕЦЕНЗИЈА – НАНО РОМАНА РАДЕТА МИЛОСАВЉЕВИЋА

1. Реч рада на старосрпском-аријском (санскритском) језику значи – мудар. И аутор ове књиге Раде Милосављевић је мудар, јер његов песнички удар – нађе искру у језику.

2. Раде је крупан човек и песник – стена. Планина. Па озго нам котрља полудраге и драге камичке кратких прича и бисерних речи. Ипак, мо-за(и)к је то!

3. Раде је највиши писац кога знамо. Дугајлија. А приче су му сјајне и кратке. Краће од мини сукње. Ал зато има шта да се види.

4. Раде је, по сопственом признању, проговорио тек у четвртој години свог живота. Паметно дете! Није хтео да раби свој српски језик, да за-

муцкује као што то данас чини сијасет, новинара, писаца полуталената, такорећи, спарутака на камењару.

5. А кад је прозборио, речи и глас су га одмах офирали: Постаће спикер! И постао је. И остао најомиљенији глас неколико радио станица Србије. Пре свих Радио Светозарева (Јагодине), Радио Београда и многих других. И радо слушан гост у свакој кући.

6. Као драг гост – дост, а дост је код Срба посебан, најмилији гост, био је врло учтив и обазрив. Чујеш га, а не видиш га. Идеалан за гошћење.

7. Речи су га у животу храниле и браниле. Сад су га као писца пустиле низ матицу српског језика, да плива у светском књижевном океану. А дубока мудрост његове прозе – ил те удави, ил те прослави.

8. Нема човека на свету који напамет зна цео роман. Било који. А Радетови нано романи могу да се очас упамте и изговоре наизуст.

9. Зато ђаци већ сада предлажу да Радетови нано романи постану обавезна школска лектира.

10. Да ли су ово нано романи, кратке приче или афоризми? Питање је тешко, а одговор је увек лак: Да.

11. Ако постоји хаику поезија, онда Раде Милосављевић уверљиво пише – хаику прозу.

12. Па ипак, не треба претеривати ни у краткоћи. Неки писац је објавио најкраћи роман на свету, који гласи: „Рат – не“. Име писца сам зборавио, било је много дуже од његовог романа.

13. Радетови романи су само по форми – мини, а по садржају – максими.

14. Раде пише кратко – да би га дуго памтили у литератури. И (у)памтиће га, вала.

15. Закључак о књизи: арно¹ и лапидарно².

Мирослав Димићријевић,
књижевник

¹ Арно на старосрпском језику значи, добро, одлично, снажно.

² Лапидарно – умно, луцидно, сажето, кратко.

ПОГЛЕД НА ПОРЕДАК СТВАРИ

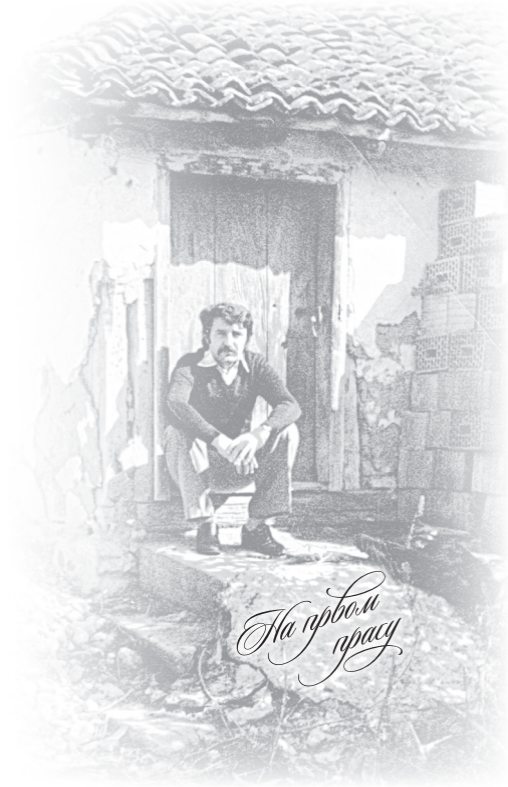
У својим кратко кратким записима Раде Милосављевић читаоцима саопштава лепезу интересовања које текст имплицира, поглед на поредак ствари, бројна питања која живот (и учествовање у животу), носи и пушта им на вољу и слободу да наставак домаштају. Можемо на прво читање уочити да наш аутор вешто барата речима и њиховим значењима; да има жељу да ствари покрене са мртве тачке; да је намерно недоречен; и да се најкомотније осећа међу речима.

Раде Милосављевић нас не подучава, већ се игра речима долазећи до решења која су удаљена од устаљеног. Реалан и имагинаран, као што поднаслов књиге говори „и на јави и у сну“, налази заједничко и у сну и

на јави и нуди нешто ново и свеже
када су кратко кратки записи у пи-
тању.

Књига „Кад мисли навиру“ Рада Ми-
лосављевића ће свакако наћи пут до
читалаца и тумача.

Дејан Бојојевић,
књижевник

На рибом
рыбачу

ПРЕ
ДРУГ
КЪМ
Е

Написавши прву књигу, после вишегодишњих истраживања, „Радовањци – од Винче до Ресаве“ (2015), себи сам дао „одмор“. Али, не пишу се књиге кад хоћете, него кад имате инспирацију... Мој пријатељ и колега по перу, Бајо Џаковић, који нас је недавно прерано напустио, стално је инсистирао на поезији и прози које су се сачувале у мојим белешкама. Тако је, само годину дана касније, настала књига „И опет љубав“ (2017), а не за дуго после ње и књига кратких прича „Кад мисли навиру – и на јави и у сну“ (2018). Кратке приче првог дела под овим насловом су се заправо нанизале у неколико дана. И, најзад, последња „Мојих других двадесет година“ (2018), збирка изабраних новинарских текстова насталих од 1990. године до ових дана. Новински тек-

стови. На граници књижевности. Од тренутка изласка из штампе првог дела кратких прича, упоредо са другим обавезама, наставио сам да бележим кратке мисли, не истим темпом као за претходну књигу, већ како су навирале. И зато су пред вама и нове приче које су штампане само у овом специјалном формату. Шта је следеће, не знам, то је ствар тренутка, али мирише на поезију. Као најава нечега што планирам нека послуже и следеће две песме, у духу ове књиге:

ТРЕНУТАК

Помислио сам да си с̄варна
обукао белу кошуљу
с̄ставио крава̄шу
и кренуо да ње сре̄нем.
Смењују се њролазници
њо ко зна који њӯ
али њи не долазиш.
Малаксао од умора
седам на клӯу
и чекам Тренӯак.

НИГДИНЕ

*Идем у тишине
у нијдине*
у свемирске дубине
и тиражим те.
Да ли постојиш?*

* Постојање у непостојању или непостојање у постојању, на француском:

'le pays de nulle part' – земља која је нигде.

**КАД МИСЛИ НАВИРУ
И НА ЈАВИ И У СЛУ**

▪ друга књига ▪

Почетак: 29.4.2018. у 01:30

КАКО ГОД ОКРЕНЕШ

Шта је правилно: живим на земљи
или у земљи!

ЗНАЧИ

Ако је блато „агрегатно“ стање
земље, значи ли то да живим
у њему???

ПО ЗАСЛУЗИ

Сваке ноћи бројим овце.
А Он, одеда!

ЖИВОТ

Голи, голији, најголији. Јебем ти такав живот!

„Ј“

Глас – ј – јачи! Ставиш „ј“ и ето ти нови језик.

НАМНОЖИЛИ СЕ

Некада је постојала једна дворска будала, сад их је на стотине.

НЕПРОМЕНЉИВИ

Хтели смо промене, добили смо непроменљиве.

ПОГРЕШНА СТРАНА

Налазим се иза решетака.
С погрешне стране.

СЛОБОДА

Пао за слободу, а ње све мање.

ОСЛОБОДИО СЕ

Пао за слободу. Благо њему.
Ослободио се.

НЕМОГУЋА МИСИЈА

Хтео сам да побегнем али,
Земља округла.

ДО ГУШЕ

Ф – он – Тана. Фон – Тана.
Фон – Т – АНА. Давимо се.

ГУШИМО СЕ

У славу човека,
а трг пун медиокритета.

И НЕШТО ЛЕПО

Живот је кад свако јутро захвалим
Богу што имам нову шансу.

ОСЛЕПЕЋЕМО

Мозак = свемир. Већи део мрачан,
а опет безброј звезда.
Светлости све више.

ГДЕ НЕСТАДОСМО

На Месецу ванземаљци, на
Марсу ванземаљци, на Земљи
ванземаљци... Где несталоше
људи?!

КОНАЧНО

Од оних 90 посто успаваних
прорадила ми је једна вијуга.
Узео сам карту у једном правцу.

ЕХ, ТИ ГРЦИ

Демо – с – кратија. Зајебаше нас
Грци.

РАВНОТЕЖА

Чека да сване,
а ја да се смркне. Равнотежа.

ДЕМО(С)КРАТИЈА

Неколико пиона добило отказ,
а главни кривац већу плату и
унапређење!
Демо(с)кратија!!!

ПОВРАТАК У БУДУЋНОСТ

Робова све више! Расписују
конкурс за робовласнике!!!

ПОВРАТАК (С)МОРА

Нисам ја против „Београда на води“, само нико се не пита шта ћемо са Србијом у води!

ПО ЖЕЉИ

Српски архитекти који раде у државним институцијама од свега што су донели са факултета примењују само једно, стечено још у првом основне, потписивање...

БИЋЕ

Биће! Али нас неће...

ЈЕДИНСТВЕНИ

Два Србина, три жеље.
Допринос математици!

ЕКСТРА СПОСОБАН

Има плату као и други а станује у
вили, вози џип, носи Армани одела,
плаћа швалерку... Јадан човек,
откида од уста!

ПРЕПОРУКА

Јеси ли видео? Шта? Ништа! А ти?
Ни ја!
Препорука за државну службу!

РЕДОСЛЕД

Сви се венчавамо за цео живот,
а делимо заувек! Зајебали смо се
у редоследу.

ОПТИМИСТА

Изнајмљујем земљу, кућу, жену,
децу... на 99 година.
Привремено ћу бити одсутан!

ПЕСИМИСТА

Сутра је данас. Што је сигурно,
сигурно.

БЕСМРТАН

Био сам у прошлости и у
садашњости, сад одох у будућност.

НАУКА

Знаш, жено, из ове епрувете настају деца. То ми је и комшија рекао пре него што сам ти родила сина!

МЕРЕ

Љубав на српском има пет слова, француском, немачком и италијанском исто.
Код Енглеза четири.
Колико је то у сантиметрима?

МУЧЕНИК

Село ми је много лепо.
Док га гледам из Париза.
Мученик!

ДИПЛОМА

Дипломирао после пет хиљада евра.
Грдно се намучио да нађе факултет
да подигне диплому!

НЕБО

Био сам на седмом небу.
Ал' је кратко трајало.
До првих петлова.

ЖЕНА

Љубав је двосмерна улица у којој
жена вози у оба смера.

ЕВОЛУЦИЈА

У моје време жене су губиле
невиност на факултету или на њиви.
У оба случаја дипломирале су са
десеткама.

РЕВОЛУЦИЈА

Данас девојке губе невиност у
основној школи, нека догура и до
средње. А нас никад мање.

ОГЛАС

Тражим искусну жену која је била
са мање од три а више од једног
мушкарца!
Не гурајте се, једна по једна! Ти?
Била сам само с једним, мајке ми.
И то ме преварио.

РАВНОТЕЖА

Радост и туга. Добро и лоше.
Срећа и несрећа... све у једном
дану. Галактичка равнотежа или
искушење?

ЉУБАВ

Љубав и пријатељство су безусловни
или их нема. И даље трагам!

ТАЈНЕ

Део мозга који не користимо крије
тајну о нашем другом ја негде у
свемиру. Да ли контактирају без
обзира што тога још нисмо свесни?

САН ИЛИ ЈАВА

Шта је рационално, а шта
ирационално: сан или јава?
Шта је на крају пута: нови почетак
или крај?

ТРАЖИМ

Буди ми оно што ја нисам, што нико
није и неће! Јер, срећа је ту, немој
(ми) је ускратити.

СПОЗНАЈА

Све што више упознајем човека све
више волим животиње!!!

ЖЕНЕ

Постоје три типа жена: за вољење,
за избегавање и за *никад* срести.
На жалост, никад не знаш која ћете
(с)наћи!!!

МОЗАК И ХЕМИЈА

Заљубљеност је „хемијско“ стање
мозга у којем је крајњи исход
као на лутрији, али уместо ништа
добијеш дугогодишњу робију,
а „седмицу“ један у сто милиона...

ШТА НАС ДРЖИ?

Веровање да ће сутра бити боље.

Само још нисмо сазнали

када је то СУТРА!!!

Молим без „префикса“ МАЛО,

ја сам озбиљан!

ЗАМОРЧИЋИ

Наша села празне планирано.

Управо су нам платили да практично

покажемо како је било пре појаве

човека на Земљи!

БИТИ ИЛ' НЕЋЕ БИТИ НАС

Како да нас буде кад нас нема.

Како да нас има кад нас не буде.

(ЛЕПА) БУДУЋНОСТ

Сутра још нисам упознао, данас баш немам, а јуче сам рођен у сиромаштву!

ПЛАТА

Кад су ми (у)делили плату, рекли су ми да будем срећан. Кад сам двадесетог извадио и последњи динар из џепа, схватио сам да они мисле на моје здравље.

НИЈЕ СЛУЧАЈНО

Природа нам је нетакнута већ деценијама. Постајемо природно станиште за диносаурусе.

ИЗМЕЉУ

Највише мрзим жене које ћуте.
Ал' не волим ни торокуше.
Има ли нешто између?

САВЕТ

НАМЋОР је реч мушког рода.
Али, није заобишла ни жене.
Заобилазите их у великом луку...

БАКСУЗ

Баксуз = намћор! Има још, ал' да
не кварим леп дан. Тражим осмех!
Хвала!

ГОРЕ ДОЛЕ

Лепо јутро над Београдом.
У Београду како се узме!

ВИДОВДАН

Она доле, ја горе.
Она горе, ја доле.
Борба невиђена.
Победника није било.

(НЕ)ЈЕДНАКОСТ

Пас је човеку најбољи пријатељ.
А човек псу? Газда.
Сачувај ме, боже, људи!

САД

СРЕДИНА

Нисам јој био први... ал' ни последњи. Средина није увек златна!

УГАО ГЛЕДАЊА

Моја жена је лепа. А моја радна.
А моја паметна. А моја ниска.
А моја висока... А све то у пакету?
Нема!

(НЕ)ЈАСНО

Мрав гради, човек се ограђује.
Мрав ради, човек ратује.
Па ко онда нема мозак!

НЕСЛАГАЊЕ

Хтела је секс а ја тражио (и)
љубав. Разишли смо се.

РОМАНТИКА

Нема више љубавне предигре.
Све се свело на уђи – изађи.
(Пожури, звони ми телефон!!!).

ИПАК

Пожурила је да оде плашећи се
својих осећања. Други пут смо
зауоставили време. Ипак, има наде.

ОНА

У башти тек расцветалој била је као
пупољак. Помислих, лепо је видети
цвеће у цвећу. Одговорила ми је
погледом – тражим љубав!
Од почетка смо се разумели.

САН (ИЛИ) ЈАВА

Вриштала је у кревету као омица.
Свемир нам је био мали. А онда
скувала кафу и једноставно рекла:
волим те. Живот у две речи!

СТРАСТ И ЉУБАВ

Тражила је да јој обећам вечну
љубав. Дани пред нама били су као
сан. А све је трајало само седам
(страсних) недеља.

СТАЗЕ НА ПУТУ

Њена младост је била пуна утисака о путевима којима сам ја већ прошао. Радовала се стазама моје младости. Дивио сам се не желећи да је моја сета повреди.

ПОЧЕТАК И КРАЈ

Здраво, биле су речи када смо се упознавали. Све су говорили наши погледи. На растанку само једно – збогом. Без погледа.

ПОЈАМ ВРЕМЕНА

Када смо се растајали, свако је кренуо својим путем. На мом појавила се Она. Крај као почетак. Танка линија између прошлости и будућности.

ГОРЕ ДОЛЕ

Кише, ветрови, олује. Пуних седам месеци. Јуче вест о потпуном разведравању. Чудна нека година.

(НЕ)ЉУДИ

Човек! Грешка природе.
Како се спасити?

ПРЕ И ПОСЛЕ

Познанство, страст, љубав,
пријатељство, непријатељство...
Настави низ.

У КОМЕ ЈЕ ПРОБЛЕМ

О њој сам мислио све најбоље,
док је нисам упознао. А онда сам
посумњао у себе. Где је излаз?

ПОНОВО КАМЕН

Данас ми ништа паметно није пало
на памет. Осим да ће човек врло
брзо довести планету Земљу до
каменог доба. Ваљда тако мора.
Штета за животиње...

ПРОШЛО(СТ)

Њен оргазам је увек био празник
за уши. Био!

ТРАЖИМ ТЕ

Тражим те у мраку у другим женама.

Промичу силуете налик теби.
Али ти се не одазиваш.

КЛУПА

Оближња светиљка и вечерас
обасјава клупу на којој сам те
упознао. Вечерас је празна, као и
јуче и прекјуче и накјуче...
Да ли ћеш се икада вратити?

ЧЕКАМ ТЕ

Чекам док сенке ноћи одлазе
надајући се теби. Пролазе године.

ЧЕДА И МИКА

Чеда шета Мику. Мика има две,
а Чеда осам година. А вршњаци.

КОЊ

Волела је секс и паре.
Све друго је лагала.

(НЕ)МОГУЋА МИСИЈА

Тражим жену која не вара,
мало прича и не троши.
Још нема кандидаткиња!

НИЗ

Прича са тобом је на почетку имала
додирних тачака, па вербалних.
Сада те и не видим и не чујем.
Еволуција односа!

ИЛУЗИЈА ИЛИ СТВАРНОСТ

Све време сам мислио на њу.
И створила се поред мене на каучу.
Њена гола колена била су само
увертира.

ЖУДЊА

Смејала се и причала без престанка.
Прикривала је трему. Један пољубац
је открио сву њену жудњу.

УЗАЛУД

Боца вина, две чаше, два прибора.
Лелујале су сенке свећа.
Није дошла.

ЖИВОТ

Зурим! У шта?
У шта се зуре? У празно! Зашто?
Размишљам колико је овај живот
јебен. Ипак, верујем!

СТРАСТ

Добар дан и збогом. Почетак и крај.
Премало за љубавни роман.

Дали су

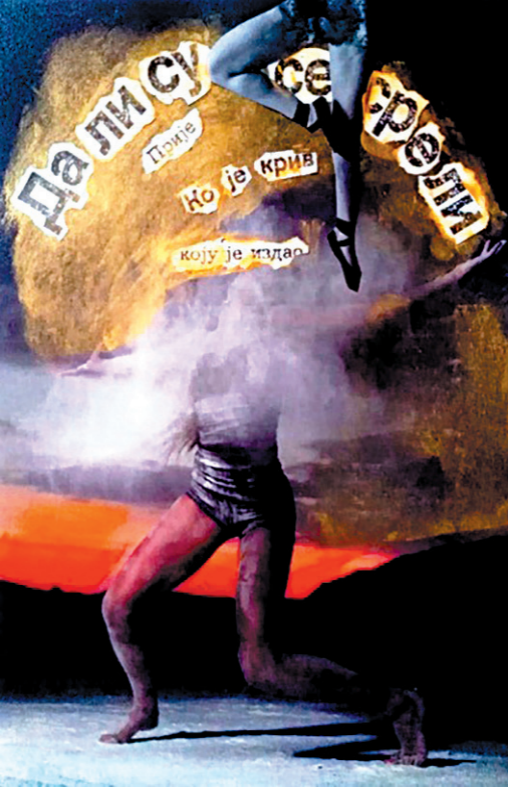
Прије

Ко је крив

коју је издао

се

реш

СЕНКЕ ПРОШЛОСТИ

Наше познанство је било пуно емоција. Наша љубав је била велика. А растанак? Свако на своју страну. Од тада је виђам само у сновима.

ЖЕНА

На сцени је била велика глумица. На забави ми је једноставно рекла – хоћеш ли да плешемо! На месечини се страсно љубила. Кад је прешла праг, скинула је све са себе. Цео живот у једној мартовској ноћи. Ујутру смо се дуго растајали. Заувек.

СИМФОНИЈА НОЋИ

Све је мирисало на пролеће. Ведро, топла ноћ и њена два нара, још незрела, која би да изађу из тесне мајице.

Дисала је све јаче тонући у свемирске дубине. Слушали смо тишину, јединствену симфонију ноћи, чекајући да сване нови дан.

КО ДИРИГУЈЕ?

Живот је (математички речено) од тачке А до тачке Б. Ни о једној не одлучујемо ми. Чак и онда када мислимо да држимо све у својим рукама.

ВЕЋИНА

У мом граду је данас коначно
сахрањена култура.
Комеморативне седнице није било
јер ожалашћени нису
имали кворум.

УБИЈАЈУ (НАС) ПОЛАКО

Отићи или бежати. Свеједно.
Само што пре. Крај.

НАДА

Мислио сам – има наде.
Негде сам се зезнуо. Збогом!

СПАСЛИ СУ СЕ!

Боже, реци ми да није истина што чујем и видим. Завидим мртвима.

(Р)ЕВОЛУЦИЈА

Јебу нас у здрав мозак, а ми ћутимо.
Убијају нам душу, а ми ћутимо!
Шта нам је остало?

МОЛБА

Кад се једном будем вратио, боже,
учини (ми) да их нема.
Јер, ти си свемогућ!

АПОКАЛИПСА

Руше! Руше! Руше! Руше! Руше!
Руше!
Остали су само они и ми.
Између мост! Непремостив!

ЖУРБА

Еј! Куда журите? Ви будућност
немате јер сте прошлост срушили.
Плаше ли вас сенке садашњости?!

ВИДИМ СУТРА!

Данас је већ сутра, јер између нас
је остала само ледина, ништа где
бисте се сакрили.
Зид за зид!

РАЗЛАЗ

Јуче сам те изгубио. Данас сам те (још) тражио. А сутра те више нећу желети!

ЉУБАВ И ПРЕЗИР

Волела си ме, па презирала.
И, најзад, мрзела. Много у једном дану. За нови је остало Ништа!

ЖАЛ

Свако од нас, на крају пута, одлази са празним кофером... и жалом што више од живота није посветио најмилијима!

ЗАУВЕК???

Нема успеха који ћете заувек
учинити срећним, ни жене која те
неће разочарати.

ОСЕЋАЊА

Не видим те више, али те осећам.
Јеси ли отишла међу анђеле?

ВРЕМЕНА

Некада је за конзула било потребно
имати име, а данас досије!

СЛОБОДА

Родиш се и умреш завистан.
Само се затвори мењају.

ОГЛАС

Продајем све што имам.
За један дан – слободе.

ПРЕПОРУКА

Чим зине, лаже. Препоручује се за
нови мандат!

СВЕТЛОСТ И ТАМА

Све што више светли у главном
граду све смо ближи нестајању!

КЛАСЕ

Мрави одумиру, јер су цврчци на власти.

ВЛАСТ И ПЛЕБ(Л)ЕЈЦИ

Пук се сваке године осипа за по један град. Ускоро ће остати само вукови и овце.

ВИСОКА ПОЛИТИКА

Био сам мали и ништа нисам знао.
Сада сам велики и ништа не разумем.

БОЖИЋНА ЖЕЉА

Боже, дај ми снаге да им видим леђа.

ВАКУМ

Вечност ми је загарантована, али како ћу тамо без садашњости?

ВЕРА

Јуче сам веровао у садашњост.
Исувише.

ИЗГУБЉЕНО ВРЕМЕ

Занео сам се у борбу гусана а они се све договорили.

ВЕСТИЋ

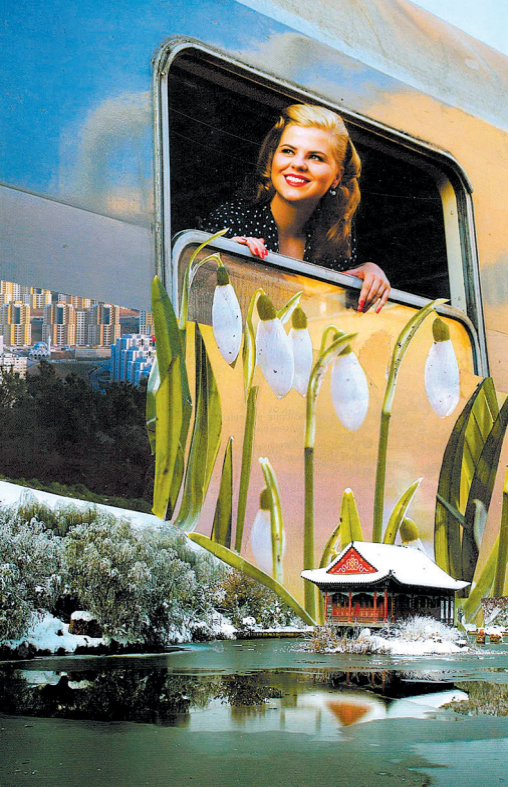
Снег у јануару. Немогуће!
Лаже вас слика. И шта тражите
напољу! Гледајте Парове.

МЕТАМОРФОЗА

Били смо мали, па велики.
Сад смо (опет) мали.
Добро је, биће хладовине за све.

ЈАВА

Све ми је било на дохват руке...
а онда сам се разбудило.

БЕЗ БУДУЋНОСТИ

Продајем садашњост за мало
прошлости. Исувише ми је добро.

ШТА?

Волела си мене, или моје године?
Тајна коју си однела са собом.

МЛАДОСТ

У теби је све горело. Нисам
реаговао. Колико си била лепа!

БЛОКАДА

Сва моја храброст је нестала с
твојим првим додиром.
А ти си мислила да те не волим.

ТАМО ДАЛЕКО

Тишина. Плове галебови.
Преко је Француска.

САН ЛЕТЊЕ НОЋИ

Елизабета, Донка... црно вино.
Музика је тихо свирала.
Почетак и крај пловидбе.

ПОЧЕТАК И КРАЈ

Уби га живот. Алкохол га је само докрајчио.

ДЕМОКРАТИЈА

Узели су му кућу. Па оставили без посла. Али су га редовно тапшали по рамену.

ЈЕДНОГА ДАНА

Кључ је испод саксије мушкатла. Ако ме не буде било, отишао сам с оне стране дуге.

став

на, a to je i
тинског дома
утim, veđ j i
ec, a oko p. Ob
je am: durr um
ih je p
24. god. te f
o uk ņen
dovne
1819. si
novi site
1878. 1739.
ne su mogli
ovom kraju.
Ni ostale
vedene u po
m ne odgov
m stanju.
loča na br
ekve sveto
ku postavlj
ali je dana
novembar me
lavnu.

no bix
gan kada
nja pl
g u okvi
osalizov
nja om. l
mjerno
pesta i
god
Kar
a um
kada
toj br
u činje
e, st
oj kuhi
nja u
ie p
brdo
ovni
novi
i tim

ХРАБРОСТ

Пишем ти тек сада јер верујем да ти одозго све видиш.

Опрости што нисам имао храбрости.

НЕВЕРИЦА

Конобарица и даље доноси и пиће за тебе. Нада се да само касниш.

ХАЛУЦИНАЦИЈА

Олује су избрисале све трагове.

Ништа иза, ништа испред.

Да ли си постојала?

ГРЕШКА

Остали су трагови крви на
постељини и разочарање.
Сутра, нас двоје нисмо имали.

ЈЕЗИЧКО БОГАТСТВО

Много снега, много и деце напољу,
а немају баш сви санке. И тако је
из прошлости изронила стара/нова
справа за санкање и заборављена
реч из српског језика – ПИЧИГУЗ*.

* Тепсија, повијена даска, пластична кадица,
метална или пластична лопата. Седнеш и пи-
чиш.

СВЕ ТЕЧЕ

Живот тече као планински поток.
Страх? Зашто? Све што извире
и увире.

НЕИМАРИ И КЛОШАРИ

*Најбоље зидају неимари,
а руше клошари.*

УКОРЕЊЕНОСТ

Што више проникнемо у своју
укорењеност, то ће нам дрво
будућности бити више.

КАКО?

Како да те у књизи ословим?
Или је граница већ пређена!

ШТА СМО БИЛИ?

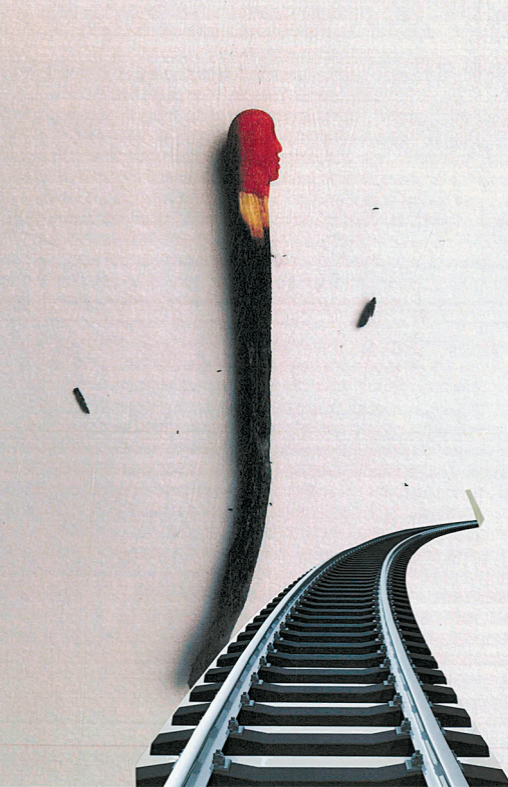
Први сусрет! А лик однекуд познат?
Из ког живота?

(НЕ)ОБИЧНО

Твоја прича је велика.
Откуда ја ту?

НЕИЗБЕЖНО

Додир између тебе и мене је
неизбежан. Шта после?

МЕМЛА

Хоћу да живим. Ваздуха све мање.
Србија без „кисеоника“.
Гуши је (људски) талог.

ОСТРВО МАЈМУНА

Политички манифест: сви робови.
Демократија. По мери Срба!

ХОЋУ ДАНАС

Пустите ме да живим.
Ваши дворци ме не интересују.
И онако ће их (вас) време срушити!

НАРОД И ВЛАСТ

Имам све. Сем слободе.
Значи, НИШТА!

ПРАЗНА СТОЛИЦА

Пролази време.
На тераси „Легенде“ већ четири
месеца нема Баја.

ВАПАЈ ЧОВЕКА У ТРИ СЛИКЕ:

1. СТРАХ БЕЗ ПИТАЊА

Почело је рушење некадашњег храма културе. По селима се адаптирају домови, а овде руши! Еј, бре!!! Зар није, ако ништа више, и он да се адаптира? Тужан сам, јадан сам, бедан сам, немоћан сам и не знам шта више. Волим овај град и ову отаџбину, али жалим што живим овде. Имам породицу па не смем да се представим. Ваљда то говори све.

Безимени

2. ОДГОВОР

Ћутим, јер мислим...
ДАН ЖАЛОСТИ!

3. Бају Џаковићу (POST SCRIPTUM)

Бајо, пожурио си да нас напустиш.
Као да ниси хтео да будеш сведок.
Завидимо ти!
Живео си за културу и зато ти
опраштамо, јер би данас умро по
други пут!

И ПОЧЕТАК И КРАЈ

Треба кренути да би стигао.
Ми тапкамо.

ВЕСТЕРН

Живим за шаку динара. Данас.
Сутра, можда. Прекосутра не
видим. Јебем ти такав живот.

НОВИ ДАН

Једва чекам јутро.
Ничија није горела до зоре.

СТВАРНОСТ

Кад сам решио да га позовем,
јавили су ми да се убио.

(НАД)РЕАЛИЗАМ

Кад је све стекао, остао је сам.
Више није видео смисао живота.

ХОДАЊЕ ПО ЖИЦИ

Лево ништа, десно све.
Између – танка линија раздвајања.

НЕУСКЛАЂЕНОСТ

Стално је јурио напред.
Кад је схватио да је заборавио себе,
било је касно да се врати.
Повукао је окидач.

ОГЛАС

На продају. Слике. Немају цену.

НОСТАЛГИЈА

До сада је тело било у иностранству
а срце у отаџбини. Сада је све
преко границе. Сви су отишли.
Само рушевине немају куд!

БОГАТСТВО

Новац показује статус.
За љубав је довољан само
један цвет.

ИЗ РЕЦЕНЗИЈА

КЊИГА КОЈА ТЕРА МИСЛИ ДА НАВИРУ

... Мисли Радета Милосављевића у форми хаикуа, афоризма, најкраће приче, еротских записа, политичког става (макар се и не слагали са истим), новинарског извештаја, откривају нам врхунског интелектуалца под отвореним небом.

Звезде су му некад наклоњене, некад зажмуре на његове жеље, наде, унутрашње и спољашње ратове, но Човек Раде Милосављевић не одустаје од своје мисије дешифрујући вишеслојну збиљу, демистификујући личне и снове свог племена, али и проказујући нељудску страну нашега века.

Прецизним а сочним, бритким и не-
умољивим, фином иронијом инто-
нираним писмом Раде Милосавље-
вић се представља као виспрени
хроничар једног времена, анали-
тичар душе, аутор који успева да нам
заокупи пажњу, натера нас да изађе-
мо из учмалости, негативне енергије
свакодневља, а да себи поставимо
она неопходна питања о сврси тро-
шења овоземаљског кисеоника.
Књига која тера мисли да навиру...

У Београду,
14.4.2019.

Иван Лаловић,
књижевник

ТРАГАЊЕ ЗА КАНОНОМ НАНО-ПРИЧЕ

Милосављевић Раде све ради и опет трага да му нано-прича проради!
Најпре видимо да је реченица и проста, и сапета, и благо проширена а сажета је – то је најчешћа „страсна мера“ нано-приче.

Друјоречно: о Нечем из Нечег.

Трећим речима: може бити и Насип и Расип па чак и Развеј.

Четвртасно: Дезилузија или живот у две речи, а може да се чита као препорука за бољи живот.

Петно: Слободан да каже и слободан да ћути. У исти мах!

Шестојерно: из Пете или из Малог прста или просто из Кажипрста.

Седмасѝо: кажипрсно – најчешће афористично. Амористично – тј. љубавно.

Осмосѝруко: Стаза према путу и Стазица према беспуту.

Девеѝкасѝо: Сен приче (ређе!) понегде и постоји. Тамо где се понекад срећу линија смисленог развоја и линија неизвесног укрштања.

Десеѝо (најређе!): зачудно из неизреченог и недореченог...

Миљурко Вукадиновић
Стопрични Краткопричац

МИСАО ЈЕ ШАПАТ БОЖЈИ

1. Мисли навиру, мисли извиру, мисли у виру, мисли увиру... Мисао је пролазна јер је најбржа на свету. Зато мора да се забележи, прибележи, обележи... Све то може, али је тиме нећеш зауставити.

2. Можеш ли да опипаш своју мисао? Руком да је додирнеш? Мислима да је замислиш? Оком чувственим да је видиш? Препреком да је спречиш? Нећеш моћи. Никако. И никада.

3. Да ли мисао мисли за тебе или ти мислиш да мислиш мисао? Или сте заједничари у томе. Неодвојива заједница, потпуна целина. Целост. Тек кад мислиш, ти си Целост Целости Божје. Пунина.

4. Мисао је шапат Божји! Замисли онда колико је Бог нежан, тих и дискретан, кад само ти чујеш тај Његов шапат. И Он зна сваку твоју мисао.

5. Сад замисли да сви чују шапутање твог анђела на твојем увету. И да ти чујеш туђе мисли. Какав би то хаос настао у свету? Космос је озвучен јер је настао од Речи. Али зато је мисао најтиша на свету. Само је ти знаш и Бог Творац твој. И само ти Он може замерити.

6. Твоја свест и геном су иста информациона матрица. Свест рађа мисао, мисао рађа говор, писмо, науку, као што ДНК ствара беланчевине. Зато су мисли наследне, део твог ДНК. Наслеђују их твоји потомци, фамилија, народ... И генетски. И литерарно.

7. Али нису све мисли од Бога. Неке су и од Кнеза лажи. Зато пази шта мислиш и како мислиш. Дневно кроз главу ти прођу милијаде и милијаде мисли. Више него што има звезда на небу и песка на моравским спрудиштима.

И ту се може провући и нека мисао Нечастивог. Јер и он делује лукаво и дошаптава ти разне лукавштине и неподопштине.

8. Мисао је најбржа на свету, али непролазна је. Вечна. Мисли навиру и извиру. Оне су зденац, извор, источник, кладенац ума твојега.

9. Мисао је хигијена ума. Она те пролепшава. Подобрава. Чини те светлијим и бистријим и чистијим. Како и не би, кад је то Шапат Божји.

10. Сад иди и не мисли много. Само ће ти се каз'ти кад треба и колико треба. И зашта треба. Није свака мисао за свакога, ни за сваки тренутак. Ни за књигу.

18.4.2019/7528.

Мирослав Димићријевић,
књижевник

Из белешке о писцу

Раде Милосављевић је рођен (1951) у Медвеђи (ресавској), да би говорио и писао/писао и говорио. Новинар (*en général*), на радију, телевизији, у новинама (и још понешто), написао је *Радовањци од Винче до Ресаве* (2015), *И ојеш љубав* (2017), *Каг мисли навиру* и *Мојих друџих двадесет година* (2018).

За време рада у тадашњем Радио Светозареву, Радио и Телевизији Београд, добио је бројне награде за новинарство. У том периоду био је и управник позоришта у Јагодини (Светозареву) и директор РНУ „Нови пут“. Од 1990. године живи и ради у Лозани, у Швајцарској али је све чешће и у родном крају где је пре четири године написао своје прво и капитално дело

Радовањци од Винче до Ресаве, које је истовремено породични и „родослов“ српског народа и које се може именовати антропогеографском студијом, мемоарском прозом, класичним новинарским штивом, великим истраживачким подухватом...

Последња његова књига: *Мојих других двадесет година (Живот ише)*, је избор текстова које је као новинар објављивао од 1990. године, која, као и објектив фотоапарата или камере, бележи тренутке људи или времена који су се нашли на путу аутора које није могао или, прецизније, није хтео да „избегне“.

Сада је пред вама заједно са првом и друга књига *Када мисли навиру*.

Књижевни фестивал „Српско перо“ и истоимени информативни портал доделили су му у истој, 2018. годи-

ни, награде „Поморавски орфеј“ за књигу прича и песама *И ојеш љубав* и „Слободан Жикић“ за причу *Циркус*, док је у години објављивања ове књиге (2019) добио „Велику Повељу“ Српске духовне академије у Параћину за врло значајан допринос српској књижевности, духовности, култури говора и националној баштини.

Из белешке о ауторки илустрација

Љиљана Кртинић је академска уметница из Суботице. Академију уметности у Новом Саду завршила је пре рока, са највишим оценама.

Изузетан рад јој доноси и звање најбољег студента новосадског Универзитета, а као награду добија Генексову стипендију за специјализацију на Академији „Домус“ у Милану.

Била је проглашена и за најбољег стипендисту „Титовог фонда“ али, зарад властите стваралачке слободе, одриче се награде. Добитница је бројних награда за врхунске резултате у области графичког дизајна и ликовне уметности: „Др Ференц Бодрогвари“, за врхунски допринос у области културе града Суботице, „Стеријине награде“, за позоришни

плакат „Источно од К-РАЈА“, добитница је и награде на фестивалу „Најбољи плакат света - D-CHAMOUNT“ у Паризу, за фестивалски позоришни плакат „ЈУ ФЕЕСТ-Данило Киш“... Откупну награду „TONDACH“ концерна добија за ауторски календар, у категорији преко 300 стручних радова.

Музеј Војводине је проглашава најбољим дизајнером Војводине за ауторски рад „BOSS“, зашта добија награде „Гран-при“ и „Златна форма“. Креира бренд „NEXT“ за који такође добија награду.

За цртеже, слике и графике награђивана је у Индији, Португалији, Јапану, Немачкој, Холандији, Русији...

Награду „Капетан Миша Анастасијевић“ (2018) је добила за ширење културе и очување ћириличног

писма путем јединственог ауторског рада – календара „ЗАБРАЊЕНА И ОЧУВАНА ИСТОРИЈА СРБА“, шесто издање, за 2018/7526. годину.

www.zabranjenaistorija.rs

Од истог аутора

Раде
Милосављевић

РАДОВАЊЦИ

ОД ВИНЧЕ ДО РЕСАВЕ

РАДЕ МИЛОСАВЉЕВИЋ

И ојеш љубав

ПРИЧЕ И ПЕСМЕ

МОЈИХ ДРУГИХ 20 ГОДИНА

РАДЕ МИЛОСАВЉЕВИЋ

Живой њише...

GAMBIT

**Штампање књиге
су помогли**

Volkswagen

Autokuća Tasić

Prodajno-servisni centar

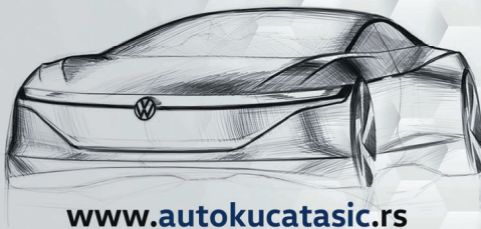
Jagodina

Kragujevac

Subotica

www.autokucataasic.rs

<http://www.vinarijapiano.com>

посластичарница

“ДУГА - ИН”

Деспотовац

035/612-203

KLUB "TREBAVA"

VEVEY-MONREUX

Av. du Général-Guisan 58

1800 Vevey

Swiss

tel: +41765631611

e-mail: trebava@hotmail.fr

Саво Савић

КЛУБ ТРЕБАВА

Посластичарница
ВЕЛИКОГ

PELIVAN

Никчевићева 4, Јагодина
Телефон: 035 227 248.

AQUA

PROMET

www.aquapromet.com

RESTORAN

Жалп рај

ЈАГОДИНА • 7. ЈУЛИ 4

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР	3
КАД МИСЛИ НАВИРУ - прва књиџа -	9
УВОД	11
(НЕ)ПРОЖИВЉЕНИ ТРЕНУЦИ.....	69
ИЗ РЕЦЕНЗИЈА	83
Бајо ЦАКОВИЋ, књижевник	83
Мирослав ДИМИТРИЈЕВИЋ, књижевник.....	85
Дејан БОГОЈЕВИЋ, књижевник	89
Пре друге књиџе.....	93
КАД МИСЛИ НАВИРУ	
<i>И НА ЈАВИ И У СЛУ - друга књиџа.....</i>	99
ИЗ РЕЦЕНЗИЈА	179
Иван ЛАЛОВИЋ, књижевник	179
Миљурко ВУКАДИНОВИЋ, књижевник.....	181
Мирослав ДИМИТРИЈЕВИЋ, књижевник...	183
Из белешке о писцу.....	187
Из белешке о ауторки илустрација.....	191
Од истог аутора.....	194
Штампање књиџе су помогли	198

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-84

МИЛОСАВЉЕВИЋ, Раде, 1951-

Кад мисли навиру : и на јави и у сну : у две књиге / Раде Милосављевић ; [илустрације Љиљана Кртинић]. - 1. изд. - Београд : Мирослав, 2019 (Београд : Dipeh). - 207 стр. : илустр. ; 11 см. - (Библиотека Огледало србско)

Тираж 1.000. - Стр. 3-7: Предговор / Александар Аврамовић. - Из белешке о писцу: стр. 187-188. - Из белешке о ауторки илустрација: стр. 191-193.

ISBN 978-86-7056-404-6
COBISS.SR-ID 277645580